

Tiền Giang

Bữa Tiệc Liên Hoa Cuối Năm

(Tản văn)

Năm ấy, học sinh tổ chức liên hoan cuối năm, nên tôi và Phước, hai giáo viên chủ nhiệm, phải có mặt. Cả một cái quận Lệ Thanh rộng lớn như thế mà chỉ có mỗi một trường Trung học tọa lạc tại xã Thăng Hưng, ven quốc lộ 19 nổi dài, cách thành phố Pleiku không xa về phía Nam. Ngôi trường Trung học Thanh An đơn sơ ấy lại chỉ có duy nhất một lớp 9 và một lớp 10.

Đúng ra, trường chỉ có đệ nhất cấp. Hết lớp 9, học sinh phải khăn gói ra tận Pleiku để vào học lớp 10, kể cả công lập lẫn tư thực. Những năm trước là thế, nhưng đến 1974, có lẽ thấy sự đi lại bất tiện, hơn nữa hầu hết học sinh đều nghèo nên Sở Học Chánh, với sự phê duyệt của ông Thái Văn Duy, cho phép trường Thanh An được mở lớp 10 nhô. Anh Nguyễn Văn Hòa (hiện sống ở Phù Mỹ) được điều về làm hiệu trưởng.

Tuy nằm gần Pleiku, nhưng Lệ Thanh lại được xem là nơi địa đầu hỏa tuyến. Chiến sự luôn xảy ra. Trận đánh Pleime đã

nổi đình nổi đám một thời gian. Đạn pháo từng đêm cày nát chung quanh Sở Trà Bàu Kạn.Nằm ở thành phố, vẫn không ngớt nghe những tiếng đi ùng vọng về.Con đường từ dốc Hàm Rồng đến Thanh An luôn bị đặt mìn, nhất là đoạn Gia Tường.Chỉ cần cắt đứt khúc đó, quận lỵ Lệ Thanh hoàn toàn bị cô lập.Có lẽ vì điều kiện khắc nghiệt như vậy, nên lớp 10 đã được mở nhưng bộ khung giảng dạy khiếm khuyết rất nhiều.Ai ra trường cũng ngại về nơi đó.

Là chỗ quen biết,Hòa cứ nhất định xin cho bằng được tôi và Phước.Tuổi trẻ đang không biết sợ là gì cộng với lời hứa được phép dạy dòn tiết để hạn chế thời gian ở lại trường,khiến chúng tôi nhận lời.Một tuần chỉ dạy hai ngày.Thời gian còn lại, được ở nhà ôn bài để hoàn tất chương trình của trường Đại học Văn Khoa Sài Gòn.Lớp 9 thì còn đông,nhưng lớp 10 thưa thớt không quá hai mươi em.Vùng quê thường học muộn, nên học sinh hầu hết đều lớn tuổi.Nhiều em chỉ kém thầy giáo chút đỉnh.Vì thiếu giáo viên, nên tôi được giao kiêm nhiệm cả hai môn văn và lý hóa.Thật là trái khoáy.Thật là khó tin.Đến giờ,tôi vẫn chưa thấy ai lại cùng lúc ôm cả tự nhiên lẫn xã hội như thế.Nếu bảo vừa đánh đàn vừa thổi sáo có lẽ còn dễ hơn!...

Thế nhưng,mọi việc rồi cũng qua.Thầy giáo giảng Kiều,phần lo cho người đẹp bị Hoạn Thư đánh ghen,vừa lo đường bị tắt không về được thị xã để sum họp với gia đình cuối tuần.Học sinh thì lồm bồm tiếp thu kiến thức trong tiếng đạn pháo gầm rú và xe quân sự chạy đi chạy lại,tung khói bụi đầy trời.Cuộc chiến nào cũng đều có những trang cuối khốc liệt.Thầy trò chúng tôi bị lọt thỏm vào vùng

xoáy đó.Thế nhưng,đã là thời cuộc thì còn biết làm sao hơn!!

Đỉnh điểm là cái ngày đi dự liên hoan cuối năm ấy.Thông thường,tất cả phương tiện lưu thông từ dốc Hàm Rồng đến Bàu Kạn đều phải chờ công binh dò mìn xong mới được đi.Có hôm,mãi tận đến trưa,đường mới thông.Bữa đó,có lẽ vì lo học sinh chờ,nên hai chúng tôi đánh bạo đi luôn vì thấy trời không còn sớm nữa.Vượt được dốc Hàm Rồng đầy ổ voi,ổ gà,chúng tôi thở phào nhẹ nhõm.Tiếp tục bỏ lại Gia Tường phía sau,thâm tâm cả hai đều nghĩ chắc cũng chẳng có gì vì thấy ống khói của nhà máy trà đã hiện trong tầm mắt.Đột nhiên,sấm sét đổ ập xuống đầu.Hai bên đường,đạn súng cối ầm ầm xối tung từng vạt cỏ, bay cả lên vai,lên áo.Một số mìn chôn ven đường bị kích hoạt cũng ăn theo nổ tung.Như có phép lạ,cả hai người không ai bị thương.Không thể quay lại,với tốc độ của một tay đua F1,chiếc xe Honda 67 cũ mềm mang hai người thầy khốn khổ lao một mạch đến trường.

Học sinh ào đến ôm lấy chúng tôi.Mắt em nào cũng nhòe lệ.Buổi liên hoan mà không ai ăn uống gì cả.Thầy trò cứ ngồi nhìn nhau với cùng chung một ý nghĩ:Không biết ngày mai sẽ ra sao?...

*(Nhớ và tặng các em học sinh trường Trung học Thanh An
nk74-75)*

Tiền Giang

Nguồn:
Được bạn: đưa lên
vào ngày: 29 tháng 6 năm 2010